14/11/2026

Η αγάπη σε πλουτίζει

/ Γνώμες

Η παραβολή του καλού Σαμαρείτου δεν είναι απλώς μια όμορφη διδακτική ιστορία του Χριστού, αλλά μια παραβολή-ορόσημο. Πέρα από τους βαθείς συμβολισμούς της, αποτελεί την ωραιότερη έκφραση της θεϊκής αγάπης για τον άνθρωπο. Στο πρόσωπο του Σαμαρείτη ο Χριστός κατέρχεται αυτοπροσώπως από το μεγαλείο του, έρχεται με έκδηλο ενδιαφέρον κοντά στον ημιθανή άνθρωπο και φροντίζει για τη θεραπεία του με ιδιαίτερη επιμέλεια (Κυριακή Η΄Λουκά).

- *Του π. Δημητρίου Μπόκου*

Όλα αυτά από καθαρή αγάπη. Εξ αρχής φέρνει τον κόσμο σε ύπαρξη από αγάπη και μόνο, για να δοθεί ευκαιρία και σε άλλα όντα να ζήσουν μέσα στην ανέκφραστη χαρά της δικής του ζωής. Ακολουθεί τον άνθρωπο σε όλη την πορεία της πτώσης του, βοηθώντας τον και δημιουργώντας τις συνθήκες για σωτηρία και αποκατάστασή του.

Και τέλος λαμβάνει χώρα «η απόρρητος Λόγου Θεού κατάβασις». Με τρόπο

μυστικό και ακατανόητο ο Χριστός έρχεται στον τόπο, όπου ριγμένοι και εγκαταλειμμένοι ψυχορραγούμε. «Τα πάντα προσίεται, ίνα σώση τον άνθρωπον». Από την αρχή ως το τέλος της επίγειας πορείας του υποφέρει για χάρη μας τα πάνδεινα. Διωγμούς, πόνους, κόπους, μάστιγες, εμπτυσμούς, κολαφισμούς, σταύρωση, θάνατο. Δεν θα υπάρξει ποτέ στον κόσμο ανώτερη αγάπη από αυτήν.

Αυτά προδιαγράφουν όμως και την ευθύνη του ανθρώπου. Το είπε ο Χριστός. «Έλεον θέλω και ου θυσίαν». Δεν τον τέρπει ο τυπολάτρης, αλλά όποιος αγαπάει πραγματικά. Για να γίνουμε δέκτες της θεϊκής αγάπης και μέτοχοι των αγαθών που έρρευσαν από αυτήν, ας κάνουμε για τον κάθε αδελφό μας ό,τι έκανε ο Χριστός για μας. Δεν υπάρχει άλλος δρόμος για τον Θεό, παρά μόνο αυτός που περνάει από τον συνάνθρωπό μας. Βρισκόμαστε άραγε δίπλα του εμείς; Τον σηκώνουμε, τον φροντίζουμε, όπως σήκωσε ο Χριστός τον μισοπεθαμένο άνθρωπο; Γεμίζουμε έλεος, αγάπη, ευσπλαχνία για όλους, κατά το πρότυπο του πανοικτίρμονος Θεού;

Αξίζει τόσο πολύ αυτό; Λένε οι άγιοι, αν σε ένα αντρόγυνο ο ένας είναι άσπλαχνος, ας τον παρακινεί ο άλλος να γίνει εύσπλαχνος, δίνοντας ελεημοσύνη, ακόμα και κρυφά από τον σύντροφό του. Δεν είναι αμαρτία αυτό, το να ελεούμε τους φτωχούς κρυφά από τον σύντροφό μας. Το ίδιο έκαναν και κάποιοι δούλοι, όπως φαίνεται στον βίο του αγίου Ιωάννου του Ελεήμονος.

Ήταν, λέει, κάποιος πλούσιος άσπλαχνος και ο Θεός παραχώρησε να του έλθουν συμφορές και πτώχευσε. Κατάλαβε ότι αυτό το έπαθε λόγω της ασπλαχνίας του. Είπε τότε στον δούλο του να παίρνει έξι νομίσματα την ημέρα και να τα δίνει στους φτωχούς, γιατί αυτός, από την τσιγκουνιά του, τα λυπόταν και δεν τα έδινε. Ο καλός δούλος όμως έπαιρνε όχι μόνο έξι, αλλά τριάντα έξι και περισσότερα και τα έδινε στους φτωχούς. Και όσο αυτός έπαιρνε και έδινε, τόσο και ο Θεός ευλογούσε εκείνο το σπίτι και πλούτησε πάλι εκείνος ο άνθρωπος.

Επειδή κατάλαβε ότι ευλογήθηκε από τη μικρή εκείνη ελεημοσύνη, άρχισε να δίνει και αυτός περισσότερα. Ευχαρίστησε και τον δούλο του λέγοντας: «Για τα έξι νομίσματα που σου είπα να δίνεις, ο Κύριος μού έστειλε αναρίθμητα». Του λέει τότε ο δούλος: «Αν υπάρχει κλέφτης που σώθηκε, τότε θα σωθώ κι εγώ. Επειδή δεν σου έπαιρνα μόνον έξι, αλλά εκατό και περισσότερα. Γι’ αυτό και πλούτησες».

Αν έτσι ενεργεί ο Θεός, πόσο θα μας ευλογήσει αν έχουμε κιόλας αληθινή αγάπη και έλεος;